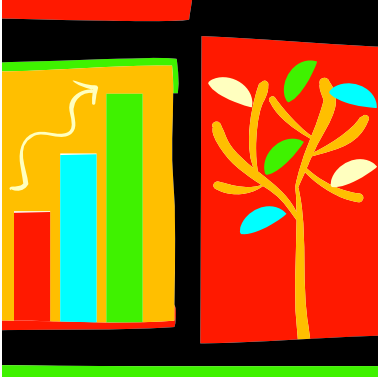

Chia Tay Hạ Nhớ

Ngày đầu tiên vào lớp mới, trong khi đang ngơ ngác, thu mình ở bàn cuối lớp thì có một kẻ dễ ghét ngồi bên cạnh cứ nhìn chăm chăm vào vở em rồi thắc mắc “Sao bạn không ghi bài chữ nào hết vậy?”. Thoáng ngại nhưng em cũng thành thật:” Mình không quen ngồi cuối lớp, mình không thể chú ý vào bài giảng khi trước mặt mình có quá nhiều người” “Thì lên bàn đầu ngồi”. “Mình ngại, kỳ lắm”. “Ngộ thiệt”. Hắn nhận xét rồi gật gù thấy ghét. Mình làm quen như thế, thật ngộ! Bài học ngày đầu tiên bỏ trống...

Hôm sau, vừa lơ ngơ vào lớp thì nghe có kẻ kéo nhẹ cặp xách:” Ngồi đây nè!” thì ra là kẻ-dễ-ghét đang chễm chệ ở bàn đầu. Nhìn hắn một thoáng rồi chật lưỡi: “Dù sao thì hắn cũng là người quen duy nhất của mình ở lớp này”. Rồi cứ thế, suốt bốn năm trời, mình là hai kẻ có-vẻ-siêng-năn nhất lớp khi độc chiếm bàn đầu. Và rồi chuyện gì đến đã đến. Chúng ta yêu nhau với ắp đầy kỷ niệm suốt bốn năm học. Em không thể nào quên vẻ mặt buồn buồn của anh khi “giang sơn” mình có người xâm lấn và thế là vở em hôm ấy lại bỏ trống. Vì thế nên những buổi học không anh em đã lén xuống bàn cuối ngồi và cố ép mình theo bài giảng của thầy. Em cũng không thể quên anh ngạc nhiên như thế nào khi buổi học ấy em rủ anh xuống bàn cuối ngồi và

vẫn chép bài bình thường. Rồi cái nắm tay len lén dưới học bạn hôm ấy để em hiểu rằng anh rất xúc động và anh cũng hiểu là em đang nghĩ gì, phải không anh? Thật nhiều kỷ niệm theo mình. Nhưng cuối cùng chúng ta lại không thể sống đôi như thuở cùng bàn được nữa. Sao vậy anh? Chẳng ai trả lời được câu hỏi ấy cho chúng ta cả? Lời mong muốn là bạn tốt của nhau có thực hiện được không anh, khi anh và em, mỗi người cứ tự thu mình vào vỏ ốc của chính mình? Rồi ra trường, xin việc và mãi xa nhau ...

Tưởng rằng đã quên nhưng mọi thứ không đơn giản như ta nghĩ. Dầu có tạo ra vẻ mặt bất cần, dầu em có vờ tìm cho mình một cái bóng mới nhưng đâu phải cứ muốn quên là quên được phải không anh? Bốn năm... vâng, bốn năm đủ để ta có thể hiểu nhau mà không cần nhìn vào mắt nhau. Chia tay, đôi khi là một giải pháp nhưng không phải là một giải pháp tốt nhất cho con tim mỗi người, anh nhỉ! Anh và em, mỗi người có một-cái-tôi lớn quá để rồi khi chia tay chẳng ai là người cất tiếng trước dầu rất muốn nghe tiếng nói của nhau. Đã rất nhiều ngày em ngồi trước điện thoại mong cho một giọng nói quen thân dầu biết mình vô lý. Em thường bảo rằng con người ta không là cái máy để khi cần là nhấn phím để quên đi tất cả. Biết thế nhưng lòng vẫn tự giận lòng khi ký ức xưa vẫn ngọ nguậy không yên. Buồn quá phải không anh? Không ai muốn gặp gỡ để chia xa, yêu thương để rồi cách biệt cả, thế mà chúng mình... Nhưng chẳng thà như thế còn hơn là khi quên cảm tâm hồn em lại rơi vào cảm giác trống vắng rợn người. Anh cũng vậy, phải không anh? Một mùa hè nữa đã qua, sắp tới ta không còn chung lớp bởi mỗi người đã chọn cho mình một con đường riêng để bươn chải. Dầu phải đối mặt với cuộc đời không như mong đợi em vẫn tin rằng con-người-trăm-ngâm ngày xưa sẽ không đánh mất cái nhìn tin yêu vào cuộc đời. Dầu em có cuốn mình vào những tất bật, đa đoan của cuộc sống thì em vẫn ngả lòng khi nghĩ đến ánh mắt dõi theo của anh. Bởi em tin rằng anh mãi là người duy

nhất hiểu được em, phải không anh?!

Nguyễn Thanh Châu

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003